सर्पाणां च खलानां च परद्रव्यापहारिणां ।
अभिप्राया न सिध्यन्ति तेनेदं वर्तते जगत् ॥ १७४॥
अत्तुं वाञ्छति शाम्भवो गणपतेराखुं क्षुधार्त्तः फणी ।
तं च क्रौञ्चरिपोः शिखी गिरिसुतासिंहो ऽपि नागाननं ।
५ इत्थं यत्र परिग्रहस्य घटना शम्भोरपि स्याद्गृहे ।
तत्रान्यस्य कथं न भावि जगतस्तस्मात् स्वरूपं हि तत् ॥ १७५॥

ततः करटकदमनकौ स्वामिप्रसादरहितौ क्षुत्क्षामकण्ठौ परस्परं मन्त्र यतः । तत्र दमनको ब्रूते । आर्य करटक आवां तावदप्रधानतां गतौ । एष पिङ्गलकः सञ्जीवकवचनानुरक्तः स्वव्यापारपराङ्मुखः सञ्जातः । स १० र्वो ऽपि परिजनो गतः । तत्किं क्रियते । करटक आह । यद्यपि त्व दीयं वचनं न करोति स्वामी । तदपि स्वदोषनाशाय वाच्य एषः । उक्तं च यतः ।

अशृण्वन्नपि बोद्धव्यो मन्त्रिभिः पृथिवीपतिः ।
यथा स्वदोषनाशाय विदुरेणाम्बिकासुतः ॥ १७६॥
१५ मदोन्मत्तस्य भूपस्य कुञ्जरस्य च गच्छतः ।
उन्मार्गे वाच्यतां यान्ति महामात्राः समीपगाः ॥ १७७॥

तद्यत्त्वयैष शष्पभोजी स्वामिनः सकाशमानीतः । तत् स्वहस्तेनाङ्गा रा आकर्षिताः । दमनक आह । सत्यमेतत् । ममायं दोषो न स्वा मिनः । उक्तं च यतः ।

२० जम्बुको ऽक्षयुद्धेन वयं चाषाऽभूतिना ।
दूतिका परकार्येन त्रयो दोषाः स्वयं कृताः ॥ १७८॥

कथा ॥४॥ करटक आह । कथमेतत् । सो ऽब्रवीत् । अस्ति कस्मिंश्चिद्देशे मठा यतनं । तत्र देवशर्मा नाम परिव्राजकः प्रतिवशति स्म । तस्यानेक यजमानप्रदत्तसूक्ष्मवस्त्रविक्रयवशात् कालेन महती वित्तमात्रा सञ्जा २५ ता । ततः स न कस्यचिद्विश्वसिति । नक्तं दिनं कक्षान्तरात्तां न मुञ्चति ।